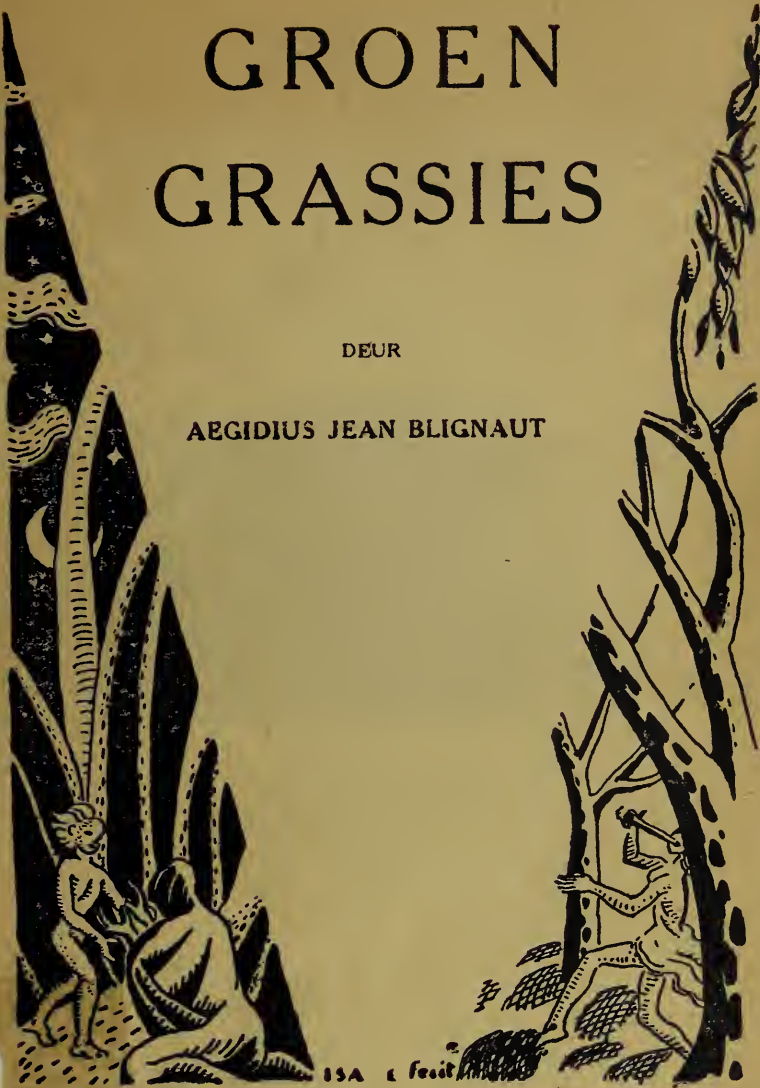

GROEN GRASSIES

DEUR

AEGIDIUS JEAN BLIGNAUT

ISA L. Feist

PRYS

2/-

Mr. Blignaut.

GROEN
GRASSIES

DEUR

AEGIDIUS JEAN BLIGNAUT

MERENSKY-BIBLIOTEEK

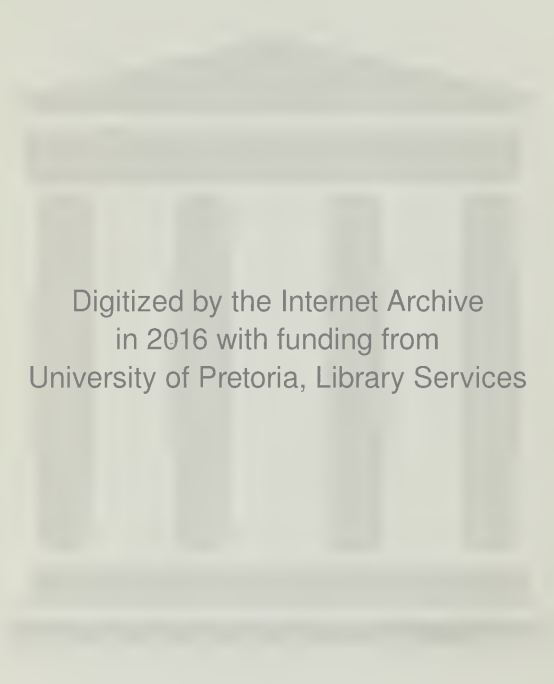
UNIVERSITEIT VAN PRETORIA

Klasnommer 2PA-68(4) BLIGNAUT

Registernommer 172,349

Aan . . . ,

MYSELF.

Digitized by the Internet Archive
in 2016 with funding from
University of Pretoria, Library Services

Voorwoord.

Ek het hierdie gedigte 'n paar jaar gelede gelees en ek het hulle weer gelees toe ek 'n aantal vir hierdie bundel gekies het. En die poësie in die versameling is verbasend eg—moontlik die egste wat ooit in Afrikaans verskyn het.

Minder bekwame beoordeelaars, wat hulle lees, sal in welgeboude frase uitle dat die digter 'n waardige opvolger is van Celliers en Langenhoven en Visser. Maar ek weet dat hy afgesonder is van hul algar, en behoort aan homself alleen.

Die vertalings is uitstekend. Hulle vergelyk gunstig met die beste vertalings wat dusver in wêreld letterkunde voorkom. Orals in die plekkies waar Aegidius Jean Blignaut se hand gerus het, daar skitter die bleek goud van die kunstenaar. Dikwels voel ek dat sy vertalings die originele oortref.

“'n Wind wat in my hart in waai,

En fluister—en verdwyn.”

Maar die Meesters se werk kan g'n man verbeter nie—die Meesters wie se swakhede van God is. God alleen kan daardie gebreke glad maak—en Hy sou nie wil nie.

Luister na hierdie reels van Horatius.

“Of deur fabelagtig streke eensaam dwaal

Waarlangs Hydaspes vloei.”

Vat Blignaut se hand, Horatius: hy is jou boetie.

HERMAN MALAN.

Die volgende gedigte in hierdie bundel het van tyd tot tyd in Die Huisgenoot verskyn:

- Afskeid
- 'n Rondeel
- . . . Jy was die Sterwend' Blaar . . .
- Herfs se Lied
- . . . Sing as Ek Dood is
- . . . Soos Jare Suutjies Kom
- Die Olywetakke
- Die Graf
- . . . Vreugde — Altyd
- . . . Die Rosie in die Wei
- . . . Toe Herfs die Roos Ontblaar . . .

Afskeid.

Jy het 'n woord gefluister
Met lippe op my mond;
Die sterre het geluister
En blomme op die grond.

Waar tortelduiwe sit
Hul minnesang en wek,
Waak nou soms rosies wit
So saggies oor die plek.

Jy het 'n woord gefluister,
Jou lippe op my mond,
Die sterre het verduister
—My hart was diep gewond.

'n Rondeel.

[In die styl van Francois Villon.]

Die tulpe bloei in vlaktes wyd,
Ons wandel in die lane oop
—'n Tulp jou hare deur geknoop—
Van dou-nat uur tot skemertyd.

In windgeritsel's droewigheid,
Die gras is weer in dou gedoop—
Die tulpe blou.

Ek pluk weer blomme, droewig, spyt
—Waar, Marie, kan ek dit nou knoop?—
'n Druppel sap, 'n traan die loop
Langs stingels af—die windjies pleit,
Die tulpe bloei.

Uit die Engels van Frazee Bower.

O 'n Swakke Wind.

Ek is nie bang vir bliksemstraal
Nog vir die donderdreun;
Ek is nie bang vir golfgeslaan
Verskrikte oewers teen.

Aardbewinge beangstig nie
Die spoggend hart van my;
Nog grote nag nog meteor
Al stralend hoog verby.

Maar, o, ek vrees 'n swakke wind
'n Rant oor, eensaam, klein,
'n Wind wat in my hart in waai
En fluister—en verdwyn.

Dit skiet my die gemoed te vol,
So saf en so bemind;
Ek vrees die toorn van gode nie—
Maar, o, 'n swakke wind.

Uit die Duits van Heinrich Heine.

Jy was die Sterwend' Blaar.

Die gele lommer's aan beef,
Die blare val nou af;
Ag, alles, lieflik en skoon,
Verwelk en sink ter graf.

Die toppe van woude blink
In smartlik sonneskyn:
Die kus mag die laaste wees
Van somer wat verdwyn.

En dis asof ek moet ween
Uit diepste hartegronde:
Dié beeld herinner my weer
Aan onse afskeidstond.

Ek wis—maar moes jou verlaat—
Wis jy was sterwend daar:
Ek was die somer wat gaan—
Jy was die sterwend blaar.

Uit die Frans van Paul Verlaine.

Herfs se Lied.

Lang snikke dool;
Dis die viool
Van herfs wat pleit:
Dit wond my hart
Met matheid, smart,
Eentonigheid.

Alles aangetas
En bleek, net as
Die uur daar slaan
Herroep ek weer
Die dae teer
En stort 'n traan.

Ek dool benoud
In winde stout,
Hul gooi my daar
Na oos, na wes,
Ag, somar nes
n Dooie blaar. . .

Die Liriek.

Ek weet stroompie wat babbel jy van
As jy haastig oor klippertjies gly,
Met die borrels wat bowe jou ry,
Na die groot Oseaan-toe verban.

Dis die stemme van eeue wat nou
Jou liriekie gevoelig laat tril,
Jy's 'n aar in die magtige wil,
Wat die wereld so same laat hou.

Waar vinke se neste langs swaai
Het gelukkiges lieflik gesing,
Daar het droewiges trane gebring,
Hier is bloedige hoofde gebaai.

En nou klop in die hart van jou lied
Al die windjies wat sawens jou streel,
En die sterre wat binne jou speel,
En die preew'lende veld se verdriet.

Soos jy vloei met jou jubelmusiek
Om jou golfie te bring na die see,
Dra jy lande se dors met jou mee—
En God self inspireer jou liriek.

Uit die Engels van Christina Rossetti.

Sing as Ek Dood is.

Sing as ek dood is, liefste,
G'n droewe lied vir my;
Plant dau g'n rose by my hoof
Met koele sipres by;
Net die groen grassies bowe
Met reen en dou bekleed;
En as jy wil, onthou,
En as jy wil, vergeet.

Ek sal g'n skadus sien nie,
Ek sal g'n reen gewaar;
Ek sal g'n nagtegaal hoor sing
Asof in smarte daar;
En dromend deur die skemer
Deur tyd nog ty gemeet—
Sal ek miskien onthou,
En sal miskien vergeet.

Soos Jare Suutjies Kom.

Laat my tog lieflik word in ouderdom
Nes 'n boom versier met silwerstrepe gom,
Nes storietjies wat ons van jeug onthou:
Edel ruines waar die mossies bou
Word almal fraai soos jare suutjies kom.

Op goud's 'n ryper gloei in ouderdom;
Ou stukke sy is tog so heerlik sag
En nobel mooi gedagtes groei al dag,
Soos skilderye wat in harte blom—
Laat my ook lieflik word in ouderdom.

Uit die Engels van Sarah Flowers Adam.

Die Olywetakke,

Hul dra die held die slagveld af, aan sterf;
Maar vyande's aan vlug;
Hul lê hom in die skaduwee
Wat die olywetakke gee:
Olywetakke sug.

Hy hoor die winde deur die loof, aan sterf;
Maar vyande's aan vlug;
Hy hoor die stem weer in sy oor,
Die stem eens by die boom gehoor:
Olywetakke sug.

Daar's newels om sy wysbrou rond, aan sterf;
Maar vyande's aan vlug;
Daar kom die Vrede-Beeld so mooi,
Sy hande word omhoog gegooi:
Olywetakke sug.

Die lewe kwyn soos dae wat gaan, aen sterf;
Maar vyande's aan vlug;
'n Kruik is in die skaduwee
Wat die olywetakke gee:
Olywetakke sug.

Uit die Latyn van Horatius.

Integer Vitae.

Een in alles rein, deur sonde onbevlek,
Hoef mos nimmer Moorse spies omhoog laat
trek:

Nog aan pyle-swanger koker, wydgerék,
Nog boog ontbreek dit hom;

Al wil hy waar die stroom van Syrtes maal
Of oor steil koukasus-reekse, bleek en vaal,
Of deur fabelagtig streke, eensaam dwaal,
Waarlangs Hydaspes vloei.

Want toe ek, singend sag van Lalage en bly,
Swerv Sabyn-woud deur en grense ver verby
Het 'n wrede wolf vervaard gevlug vir my
En ek was wapenloos.

Sit vir my op dor en barre vlaktes neer
Waar g'n somer blaar die lug tot lewe steur,
Waar die newels hang en somber atmosfeer
Steeds fronsend my omring.

Gooi my onder Phoebus se triomfwa in
Daar op grond te aaklig ooit 'n haard te win:
Ek sal steeds my soet-lag liefplingkie bemin
—My babb'lend Lalage.

Uit die Grieks van Plato

Plato aan Aster.

Na sterre bo staar jy;
 Ek wou
Dat ek die lug kon wees, vandaar,
 O, Ster van my,
Met duisend o e neer te staar
 Na jou.

Die Graf.

Daar onder waar die riete staan,
Langsaan die water in die vlei,
Val silwerstraaltjies van die maan
En oorkant waar die beeste wei.

Die golfies vorm, waar eende swem,
Rol na die kant en slaan daarteen;
Tienduisend goggakies se stem
Klink altyd deur die biesies heen.

Op 'n miershoop hier, 'n miershoop daar
Val trane uit die hemel nou;
En pollegras so deurmekaar,
Swaai heen en weer met druppels dou.

Hoor! hoe die windjie saggies suis
Waar koeie herkou in die veld;
Langs daardie boompie is 'n kruis—
Daar, daar rus 'n Afrikanerheld.

'n Triolet.

Jy het my eenmaal daar gesoen,
Daar by die jakarandaboom:
By liela blomme in die groen,
Jy het my eenmaal daar gesoen.
Al sou jy dit ook nooit weer doen,
Wyl purperbloeisels rondom stroor—
Jy het my eenmaal daar gesoen,
Daar by die jakarandaboom.

Uit die Engels van G. A. Studdert Kennedy.

Oorlog.

Daar's 'n siel in Ewigheid,
Staande styf reg-voor die Heer.
Daar's 'n kleine Britse Meisie
Aan die treur.
Daar's 'n trots en traanloos vrou
Wat portrette in die vuur in
Gadeslaat.
Daar's 'n lyk beskiet, gebroke,
Aan die draad.

Uit die Engels van Francis Thompson.

'n Arabier Minnesang.

Die boggel-kamele van die nag
Hinder die sag
En silwer waters van die maan.

Gou sal die More-Maagd nou gaan
Die hemel deur en sing,
Sterre bymekaar te bring.

Gestrooi wyl donker om ons staan,
Lig van my donker, bloed van my hart, o kom!
Nag sal haar asem teehou—sal wees stom.

Verlaat jou vader en jou moeder
En jou broeder;
Laat die swart tente van jou stam apart.
Is ek nie jou vader en broeder
En jou moeder ?
En jy—wat wil jy met jou stamtente swart,
Jy het die rooi pawiljoen van my hart ?

Die Awenduur.

'n Wolkie oor die blou
Saf windgestoot;
Op weste rante's nou
Die awendrood.

En, ag, dit maak—maak my
So droewig word
As son en vlaktes skei:
As dou neerstort.

Al sawens gaan ek weer
—Voor sterre gluur—
Die smart van afskeid deur,
In awenduur.

Jy was bleek (eens skoon
Soos awendrood)
Angs op jou hartetroon.
Op myne die Dood.

Uit die Engels van E. Gosse.

Vreugde - - - Altyd.

En as die dood deur stille gras getree,
Van agter kom en neem my mee,
Sou ek nie staan soos een vergaan in wee;

Want ek sou sterwe, maar die wêreld bly
Vol verlange en aan jonges toegewy;
En waarom moet hul treurig wees oor my ?

Die lig's aan sterwe; in die silwer-blou
Skyn die jong maan deur haar blink venster nou;
Die maaiers is al weg; en ek gaan gou.

Uit die Engels van Edmund Spenser.

'n Sonnet.

Ek skryf een dag haar naam daar op die strand;
Maar branders kom en het daaroor ontplooi;
Ek skryf dit nog eens met 'n tweede hand:
Die ty die kom, my moeite word sy prooi:
“Ag, man,” se sy, “jy wil verniet probeer.
'n Sterflik ding onsterflikheid te gee;
Want ek word ewe so ook eens verteer,
En so ook word my naam selfs ook uitgevee.”
“Gemener dinge, laat die word gelee
In stof,” se ek, “maar jy sal leef in faam:
Verewig word jou kosbaar deug hiermee,
En in die hemel word geskryf jou naam,
Waar, as die dood die aard' verower fel,
Ons liefd' sal leef, en lewe weer herstel.”

Uit die Engels van Herman Malan.

Die Sibylla.

Jy was vol blye vreugde oor die gif
 Toe deur jou hand
Die skemerende jare stadig sif
 In goue sand.

Sibylla, maagd van Cumae, o wat baat
 Onsterflikheid
Wat geen verrukking bring as skoonheid gaat
 —Net droewigheid!

Nooit word 'n blaar gesien langdralend hang,
 Verlep en bloot,
Maar jy sal ewig eensaam leef en bang
 —Jou jeug is dood.

Want Phoebus—vals sy eed, meer vals sy
 wee—
 Onteer sy bond,
Het jou in al die stof van dae gegae
 Droef dae van grond.

Ja, ydel was, Sibylla, daardie gif
—Ag, grys die sand
Wat jy in kosbaar grein na grein sien sif
Al deur jou hand.

Die Verwelkte Roos.

Jy lewe en bloei
Soos die sneeu wat gloei
Waar g'n mag verderf;
Terwyl vonkies sloer,
In harte wat roer,
Sal jy vrengde werf.

Watter kuns herstel
Die blos op die vel
As dit ophou bloos ?
Watter hande weef
Van blare wat leef
'n Krans vir die roos ?

Uit die Engels Fiona Macloed.

Die Drome - Graf.

Daar tussen donker woud en grou weiland af
'n Vlei wit papawers deur die maan verlig,
Dit is 'n heilig plek—'n drome-graf.

Dis stil; g'n wind gaan ooit daar verby,
'n Wind het eens gesing 'n hart-soet gedig—
Nou groei die wit papawers hoog, en swy.

'n Voel dryf daar soos 'n drywend blaar;
Hy leef van flou-soet hoop en sterwend drome,
En stille asem van vergetend swaar.

Socs swyend blaar, wit gaan die voel heen,
Al siftend skemer langs dof vergeetlik strome;
Ek is nou tussen stille gras alleen.

Uit die Duits van Goethe.

Die Rosie in die Wei.

'n Seuntjie sien 'n rosie daar.
'n Rosie in die wei,
So jonk en soos die more klaar.
Hy sien dit, en gou gaan hy staar
Met vreugde van naby—
'n Rosie, rosie, rosie rooi,
'n Rosie in die wei.

Die seuntjie se: Ek breek vir jou,
Klein rosie in die wei.
Die rosie se: Ek steek vir jou
Dat jy my ewig sal onthou—
En ek wil dit nie ly.
'n Rosie, rosie, rosie rooi,
'n Rosie in die wei.

En daardie wilde seuntjie breek
Die rosie in die wei;
Die rosie keer, die rosie steek:
G'n sugte help, nog wat dit spreek—
Die rosie moes maar ly,
'n Rosie, rosie, rooi rosie,
'n Rosie in die wei.

Die Awendrood.

Die songoud tussen more-rose,
Skuins van oosterkimme stralend;
'n Sefier tussen appelkose,
Fe e-vlerke hart-soet dralend.

Klam-koue vingers, ru gebare,
En die Dood naas stingels smalend—
'n Roos verlep daar op die blare,
Aandrood soetjies-soetjies dalend.

Uit die Frans van Jean Moréas.

'n Lied.

Hul het op die blomme getrap
aan die kant van die pad,
En die wind van die herfs
die skud hul so, bowendien.

Die poskar het die ou kruis
langs die pad omvergegooi;
Hy was regtig so skimmel, bowendien.

Die dwaas (jy weet) is dood
aan die kant van die pad,
En niemand sal hom beweën nie,
bowendien.

Uit die Duits van Heinrich Heine.

Haar Graf.

Bowe haar graf oor staan daar 'n linde
Waar vo els in fluit en die awend winde;
En onder sit op die groene mat,
Die meulenaars-kneggie met sy skat.

Die winde die waai tog so sag en so geurig,
Die vo els die sing tog so soet en so treurig,
Die babb'lende minnaars word sommer stom—
Hul ween en hul weet ook self nie waarom.

Uit die Frans van Paul Verlaine.

Vergete Deuntjies.

Daar in die eindloos
Vermoeidheid vun die land,
Gloei die snaev onseker soos
Die skitter van die sand.

Die lug is koper geverf,
Is sonder enig gloed.
Die maan, verwag jy, moet
Kom lewe, moet kom sterf.

Nes wolke so gly
Die eik-bome grou
Van woude naby
Deur newels nou.

Die lug is koper geverf,
Is sonder enig gloed.
Die maan, verwag jy, moet,
kom lewe, moet kom sterf.

Die kort-van-aseem kraai
En julle, wolwe maar,
Hoe dan sal julle vaar
As bitter winde waai ?

Daar in die eindeloos
Vermoeidheid in die land,
Gloei sneeu onseker soos
Die skitter van die sand.

Uit die Duits van Heinrich Heine.

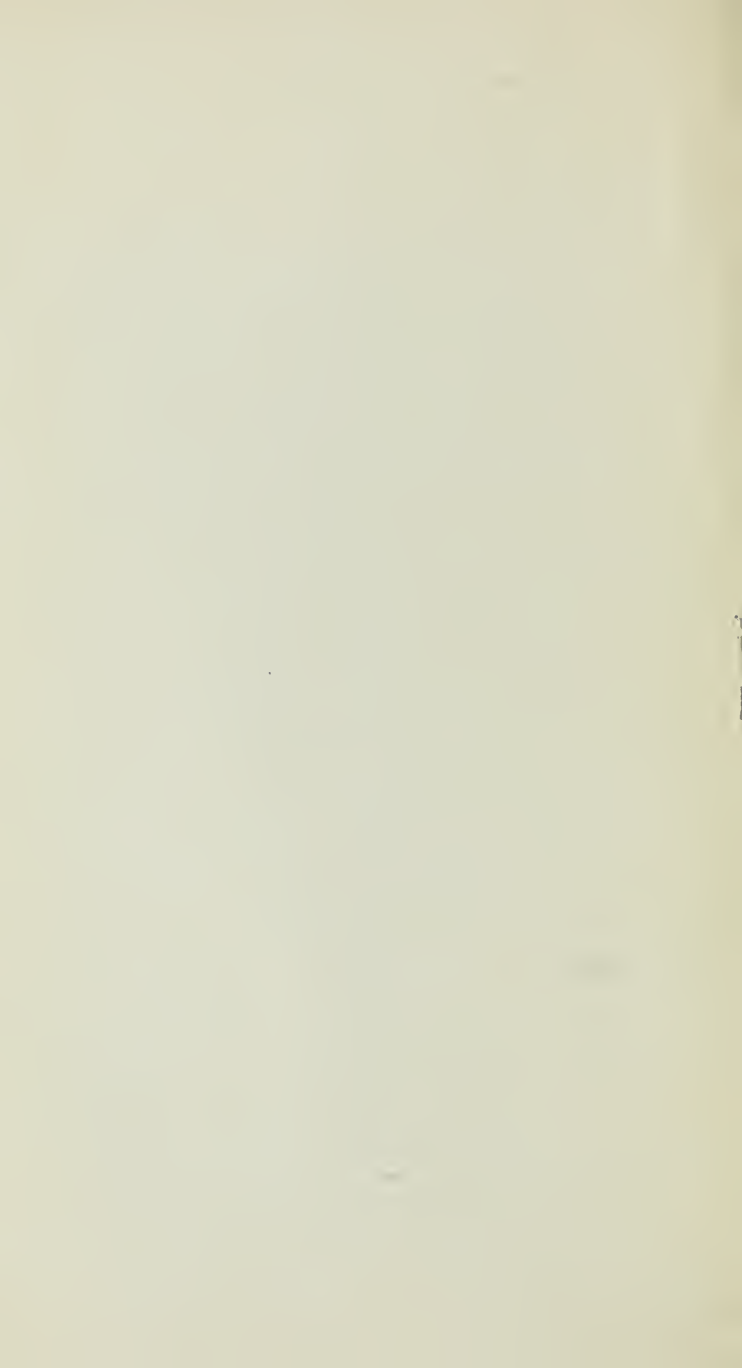
Toe Herfs die Roos Ontblaar.

Toe nagtegale sing
By rose jonk en groen,
Het hy vir my gesoen,
Met tederheid omring.

Toe nagtegale gaan,
Toe herfs die roos ontblaar,
Het jy ook heengevaar
En my alleen laat staan.

Moet ek nou immermeer
My troos met drome oud?
Die nagte's lank en koud—
Ag, wanneer kem jy weer?

1x0

ZPA - 68 (41)

Ra; 839-531.9 Blignaut; titel
Afra; do (alles)

BLIGNAUT, Aegidius Jean

Printed by the African Periodicals,
67 Simmonds Street, Johannesburg,
and Published by the Central News
. Agency.

